

Seurakunta ja kasvatus

”Emme me yrittäneet saada kunniaa ihmisiltä, emme teiltä emmekä muilta, vaikka Kristuksen apostoleina olisimme voineet vaatia itsellemme arvonantoa. Ollessamme teidän luonanne olimme lempeitä kuin lapsiaan hoivaava äiti. Rakastimme teitä niin hellästi, että olimme valmiit antamaan teille Jumalan evankeliumin lisäksi oman itsemmeikin; niin rakkaiksi te olitte meille tulleet.” (1. Tess. 2:6–8.)

Avaintekstit:

Luuk. 10:30–37;
Matt. 5:14–16;
Luuk. 4:18–23;
Jer. 29:13;
Matt. 7:7;
1. Tess. 2:6–8.

Jo varhaisimmista ajoista lähtien, jolloin uskovat ovat kokoontuneet yhteen palvomaan Jumalaa – synagogissa, kodeissa ja seurakunnissa – Raamattu piirtää meille heistä kuvan ihmisinä, jotka kirjoitusten tutkimisen ja Jumalan palvonnan kautta kaipaavat tuntea Jumalan ja ymmärtää hänen tahtonsa heidän elämässään. Toistuvasti Raamattu näyttää myös sen, että seurakunta on paikka, jossa tulisi käydä vakavia ja ajankohtaisia keskusteluja ja jossa ihmiset voivat kasvaa Jumalan ja hänen tahtonsa tuntemisessa heidän elämänsä nähden.

Joskus meitä pelottaa esittää kysymyksiä. Raamattu kuitenkin käyttää usein kysymyksiä johtaakseen ihmisiä selkeämmin ymmärtämään Jumalaa. Samalla tavalla kaikkialla Raamatussa käytetään kertomuksia luomaan ihmisille mahdollisuuksia arvioida uudelleen sitoumuksiaan. Jeesus erityisesti keskittyi tämän tyyppiseen kasvatukseen opetuslastensa ja seuraajiensa kanssa.

Jos seurakunnan tulee olla paikka, jossa saadaan kasvattavaa opetusta, sen on tarjottava tilaa aidolle keskustelulle. Aivan kuten meille on koulussa toistuvasti sanottu, ettei tyhmiä kysymyksiä ole olemassakaan, samoin meidän on seurakunnassa tarjottava turvallinen ympäristö kaikille kasvaa armossa sekä Jumalan ja hänen heille varaamansa suunnitelman tuntemisessa.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 28.11.2020

AITO KRIS- TILLINEN KASVATUS

Kerrotaan tarinaa rabbista, joka katsoi luokkahuoneessaan istuvien nuorten opiskelijamiesten unisiin silmiin ja kysyi heiltä: "Oppilaat, mistä voi tietää, että yö on päättynyt ja päivä on alkanut?"

Useat oppilaat nostivat varovasti kättään. "Rabbi, tietäkö sen siitä, että pystyy erottamaan viikunapuun oliivipuusta?" eräs heistä kysyi.

"Ei."

Toinen opiskelija viittasi ja sanoi: "Rabbi, tietäkö sen siitä, että pystyy erottamaan lampaan vuohesta?"

Kuunneltuaan useita vastausehdotuksia rabbi sanoi: "Oppilaat, siitä tietää, että yö on päättynyt ja päivä alkanut, kun voi katsoa kasvoin, joita ei ole koskaan ennen nähnyt, ja tajuaa, että tuo muukalainen on veli tai sisko. Siihen asti, vaikka päivä olisi kuinka kirkas, on vielä yö."

Lue Luuk. 10:30-37. Mitä Jeesus yritti kertomuksen kautta sanoa? Minkä tulisi tämän kertomuksen perusteella olla osa aitoa kristillistä kasvatusta?

Seitsemännen päivän adventisteina meille on uskottu paljon opillista valoa ja totuutta, jota suurin osa kristikunnastakaan ei vielä ymmärrä (kuolleitten tila, sapatti, suuri taistelu, 1844 ja tuomio muutamia mainitaksemme). Ja vaikka kuinka tarkeitä nämä totuudet ovatkin, mitä hyötyä niistä on, jos emme ole ystävällisiä ihmisille, jos osoitamme ennakkoluulojamme heitä kohtaan ja jos sallimme ympäristömme kulttuurillisten ja sosiaalisten asenteiden vaikuttaa meihin niin, että kohtelemme toisia alempiarvoisina?

Aidon kristillisen kasvatuksen tulee, jos ei muuta, niin ainakin nostaa meidät tällaisten inhimillisten heikkouksien ja pahuuksien yläpuolelle näkemään ihmiset sellaisina kuin Kristus heidät näkee - olentoina, joiden puolesta hän on kuollut ja joiden synnit hän on kantanut ristillä; olentoina, joista hän on maksanut äärettömän suuren hinnan. Jos me korotamme ristiä, kuten meidän tulee, silloin näemme jokaisen ihmisolennon arvon ja kohtelemme heitä Jumalan heille antaman arvon mukaisesti. Tällaisen opetuksen tulee kuulua kristilliseen kasvatukseen tai muuten kyseinen kasvatusta ei ansaitse nimitystä "kristillinen".

Mitä ennakkoluuloja kulttuurisi ja yhteiskuntasi ylläpitää, joiden yläpuolelle sinun on kristittynä noustava?

KUTSUTTU ELÄMÄÄN VALONA

Kaikkialle minne katsommekin näyttää siltä kuin maailmamme olisi luhistumassa, kuin valo olisi vaihtumassa pimeyteen. Pimeyttä löytyy myös paljon lähempää, kun mietimme kokemuksiamme tässä vaikeassa ja haastavassa maailmassa. Mekin ymmärrämme elämän tuomat kauhut, kun joudumme kamppailemaan sairauden tai rakkaan ihmisen menetyksen kanssa, kun näemme, miten perheet ajautuvat eroon, ja kun yritämme ymmärtää, mistä yhteiskunnassamme ja kulttuurissamme esiintyvä pahuus johtuu.

Silti tämän moraalisen konkurssin ja henkisen pimeyden, kaiken ulkoisen ja sisäisen metelin keskellä, kuulemme Jeesuksen sanat jokaiselle meistä:

”Te olette maailman valo. Ei kaupunki voi pysyä kätöksessä, jos se on ylhäällä vuorella. Eikä lampua, kun se sytytetään, panna vakan alle, vaan lampunjalkaan. Siitä sen valo loistaa kaikille huoneessa oleville. Näin loistakoon teidänkin valonne ihmisille, jotta he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät Isääne, joka on taivaissa.” (Matt. 5:14-16.) Mitä jakeet opettavat siitä, kuinka meidän tulee elää? Entä siitä, kuinka se, mitä me kristittyinä teemme, vaikuttaa siihen, miten muut näkevät Jumalan?

Miten Jeesuksen kuulijakunta mahtoi ymmärtää hänen sanansa istuessaan kuuman auringon alla Gennesaretinjärven rannalla? Kuulijat tiesivät kyllä kaiken valosta ja pimeydestä. Varmasti he tunsivat pimeyden, jota pelätä. He elivät Rooman vallan alla, sotilasyhteiskunnassa, joka oli puhelinten, tietokoneiden ja internetin puuttumisesta huolimatta monella tapaa yhtä tehokas yhteiskunta kuin omamme ja joillakin tavoilla jopa kauhistuttavampi.

Roomalaisia oli kaikkialla muistuttaen kukkuloille kokoon-tuneille kansanjoukoille, että ne, jotka halusivat aiheuttaa hankaluuksia, löytäisivät itsensä pian kiduttajien käsistä ja kuolisivat alastomana roomalaisella ristillä.

Kristus kuitenkin kehotti heitä elämään valona. Olemaan armollisia. Olemaan sydämeltään puhtaita. Olemaan rauhan-tekijöitä. Kristilliseen kasvatukseen tulee siis sisältyä se, että oppilaita opetetaan olemaan valona maailmassa, heitä opetetaan tekemään valintoja ja päätöksiä, jotka paljastavat Jumalan todellisuuden ja hyvyden toisille.

OPETUS- LAPSINA ELÄMINEN

Jos seurakunta on vakavissaan sen suhteen, että se voisi olla tukemassa kristillistä kasvatusta, on välttämätöntä, että kaiken lähtökohdana on Jeesus. Jeesus kutsui opetuslapsia. Hän koulutti heidät lähetystyöhön kulkemalla heidän rinnallaan. Jeesus tarjosi heille tilaisuuksia osallistua niiden elämään, joista heidän tuli pitää huolta ja joita heidän tuli rakastaa. Päivittäin Jeesus haastoi opetuslapsensa jakamalla näkynsä siitä, mitä tämä maailma voisi olla, jos ihmiset alkaisivat kohdella toisiaan veljinä ja sisarina.

Lue Luuk. 4:18-23. Mikä on Kristuksen viesti meille kaikille hänen seuraajinaan?

Kolmen vuoden ajan opetuslapset katselivat, miten Jeesus, heidän opettajansa, eli todeksi valtakunnan ihanteita, jotka hän oli ilmoittanut jo ensimmäisessä saarnassaan Nasaretin synagogassa. Anteeksianto, armo ja rakkaus kulkivat käsi kädessä yksinäisyyden, sitoutumisen ja vastoinkäymisten kanssa. Yksi opittavista asioista oli se, ettei opetuslapseus ollut asia, johon voisi suhtautua kevyesti. Opetuslapseksi ryhdytään koko elämän ajaksi, ei vain yhdeksi päiväksi.

”Kaikki, jotka vastaanottavat Kristuksen elämän, ovat määrätty työhön lähimmäistensä pelastamiseksi. Tätä työtä varten seurakunta perustettiin, ja kaikki, jotka tekevät sen jäsenyyteen kuuluvat pyhät lupaukset, ovat siksi velvolliset toimimaan Kristuksen työtovereina.” (5AO 370.)

Jeesuksen opetuslapsina meidän on tänä päivänä varmistuttava siitä, että Jeesus on aina keskiössä ihmissuhteissamme ja Jumalasuhteissamme. On hyvä muistaa, että opetuslapseus oli Jeesuksen ajatus. Vaikka Jeesuksen ajan rabbit vetivät puoleensa seuraajia, Jeesus itse kutsui miehiä ja naisia seuraamaan häntä. Rabbit eivät olisi koskaan voineet kuvitella niin radikaalia kutsua, jossa Jeesuksen seurassa vietettyä aikaa pidettiin tärkeämpänä kuin kaikkia heidän lakejaan.

Jeesuksen opetuslapsina me kunnioitamme kaikkia ihmisiä. Lisäksi tarjoamme paikan, jossa kaikki voivat kasvaa ja kehittyä. Siksi kristilliseen kasvatukseen on kuuluttava tämä lähetysnäky, tämä päämäärä, ei ainoastaan ansaita elantoaan vaan tehdä omalla alallaan se, mihin Jeesus meitä kutsuu: seurata hänen jalanjäljissään palvelemaan avuntarpeessa olevia ja jakamaan heidän kanssaan evankeliumin hyvät uutiset.

TOTUUDEN ETSIMINEN

Albert Einstein, jota usein pidetään modernin fysiikanoppi-isänä, kirjoitti: ”Tärkeintä on, ettei lakkaa esittämästä kysymyksiä. Uteliaisuudella on tarkoituksensa. Ei voi kuin ihmetellä, kun utelias mieli pohtii iankaikkisuuden salaisuuksia, elämää ja kaikkeuden hämmästyttäviä rakenteita. Riittää, kun pyrkii ymmärtämään vain rahtusen tätä mysteeria joka päivä. Älä koskaan kadota pyhää uteliaisuutta.”

Elämme todellakin salaperäisessä maailmassa. Moderni tiede on osoittanut meille sen uskomattoman monimuotoisuuden, jota löytyy olemassaolon kaikilta tasoilta. Jos näin on pelkästään fysikaalisten asioiden kohdalla, kuinka paljon enemmän hengellisten!

Mitä seuraavat raamatunpaikat opettavat totuuden ja vastausten etsinnästä? Jer. 29:13; Matt. 7:7; Ap. t. 17:26, 27; Ps. 25:5; Joh. 16:13; Joh. 17:17.

Raamattu on täynnä kertomuksia kaltaisistamme uteliaista ihmisistä – miehistä ja naisista, joilla on kysymyksiä, pelkoja, toiveita, iloja; ihmisistä, jotka omalla tavallaan etsivät totuutta, etsivät vastauksia elämän vaikeimpiin kysymyksiin.

”Kaiken hän on tehnyt kauniisti aikanaan, myös ikuisuuden hän on pannut heidän sydämeensä. Ihminen ei kuitenkaan käsitä tekoja, jotka Jumala on tehnyt, ei niiden alkua eikä loppua.” (Saarn. 3:11, RK 2012.) Mitä Salomo tällä tarkoittaa? Jotkut kääntävät heprean kielen sanan *olam* ’ikuisuudeksi’ ja toiset taas ’ajantajaksi menneestä ja tulevasta’. Ja-keen mukaan Jumala on siis asettanut ihmissydämeen ja mielen menneisyyden ja tulevaisuuden tajun, itse ikuisuuden. Ihmisinä me kykenemme ajattelemaan niin kutsuttuja ”isoja kysymyksiä” elämästä ja olemassaolostamme yleensä.

Tässä Raamattu nousee keskeiselle sijalle. Keitä me olemme? Miksi me olemme täällä? Miten meidän tulisi elää? Mitä tapahtuu, kun kuolemme? Miksi on olemassa pahuutta ja kärsimystä? Nämä ovat niitä kysymyksiä, joita totuuden etsijät ovat esittäneet muistiin tallennetun historian alusta lähtien. Mikä suuri etuoikeus ja samalla vastuu on auttaa johdattamaan näitä etsijöitä kohti joitakin vastauksia nyt. Mitä kristillinen kasvatus on, ellei sitä, että ihmisiä johdetaan vastausten äärelle sellaisina kuin ne löytyvät Jumalan sanasta?

Miksi Raamatun on oltava keskeisessä osassa silloin, kun vastataan elämän suuriin kysymyksiin?

ELÄMÄMME JAKAMINEN

Lue 1. Tess. 2:6-8. Mitä sellaista Paavali sanoo tässä, jota voisimme ja meidän tulisi heijastaa kouluissamme ja seurakunnissamme?

Yhteiskunnan yhteisöllisyyden murentuminen kertoo meidän elävän aikaa, jolloin seurakunnan raamatullinen ymmärtäminen ei ole koskaan ennen ollut yhtä merkityksellistä. Kuten Matt. 18:20 muistuttaa: ”Sillä missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskellään.” Uuden testamentin näky siitä, mitä seurakunta ja sen yhteys on, muotoutui ensisijaisesti uskovien kodeissa. Niissä seurakunta kokoontui pienryhmissä rukoilemaan, laulamaan, nauttimaan Herran ehtoollista, oppimaan toisiltaan ja jakamaan toistensa kanssa Jeesuksen sanoja.

Ryhmistä tuli myös ensimmäisiä ”seurakuntakouluja”, sillä olivathan ne paikkoja, joissa uusille jäsenille avattiin Raamattua ja sitä uutta elämää, joka Jeesuksessa löytyy. Paavalin kirjoitukset, kuten Room. 12:2: ”Älkää mukautuko tämän maailman menoon, vaan muuttukaa, uudistukaa mieleltänne”, antavat ymmärtää, että seurakunta otti kasvatustehtävänsä mitä vakavimmin.

Varhaiset uskovat havaitsivat pian, että evankeliumia voidaan parhaiten elää todeksi yhteisöllisesti. Yhteisönä meillä on syytä laulaa äänekkäämmin, rukoilla hartaammin ja osoittaa suurempaa myötätuntoa ja huolenpitoa. Kun kuulemme toisten puhuvan Jumalan hyvyydestä, tajuamme, miten hyvä hän on ollut myös meitä kohtaan. Kun kuulemme toistemme taisteluista ja kivuista, tunnemme Jumalan parantavan käden elämässämme ja koemme uudistunutta halua olla välikappaleina tuomassa hänen armoaan ja parannustaan.

Päivän tekstissä Paavali vakuuttaa, että Jumalan evankeliumissa on kaikki: ristin voima, Herran ylösnousemus, lupaus hänen paluustaan. Maailmassa ei kerta kaikkiaan ollut tämän parempaa uutista, ja Paavali omisti elämänsä sille, että hänen ensisijainen tehtävänsä oli kertoa Jeesuksesta mitä suurimmalla rehellisyydellä ja antaumuksella.

Kuitenkin Paavali esittää tässä, että evankeliumin sanoma voidaan parhaiten ymmärtää ja kokea, kun jaamme elämäämme yhdessä. Emme saa unohtaa, että ihmiset katselevat meitä tarkasti nähdäkseen, kuvastaako elämämme sitä armon sanomaa, joka Raamatusta löytyy.

KERTAUS

Lisäaineistoa: ”Kristus teki tyhjäksi – – toivon maallisesta suuruudesta. Vuorisaarnassaan hän koetti hävittää sen vaikutuksen, jonka väärä kasvatus oli saanut aikaan, ja antaa kuulijoilleen oikean käsityksen valtakunnastaan ja omasta luonteestaan. Kuitenkaan hän ei suoraan hyökännyt kansan erehdysten kimppuun. Hän näki maailman hädän synnin tähden, eikä hän kuitenkaan esittänyt ihmisille selvää kuvaa heidän kurjuudestaan. Hän opetti heille jotakin äärettömän paljon parempaa kuin he tiesivät. Kumoamatta heidän käsityksiään Jumalan valtakunnasta hän kertoi heille, millä ehdoilla sinne päästään, ja antoi heidän itsensä tehdä johtopäätöksensä sen luonteesta. Hänen opettamansa totuudet ovat yhtä tärkeitä meille kuin häntä seuranneille kansanjoukoille. Yhtä hyvin täytyy meidänkin oppia tuntemaan Jumalan valtakunnan peruseriaatteet.” (4AO 254.)

Keskustelunaiheita:

1. Kirjailija Robert Louis Stevenson syntyi Edinburghissa, Skotlannissa vuonna 1850. Stevenson muisteli, miten eräänä iltana lastenhoitaja oli laittamassa häntä vuoteeseen, jolloin hän kipaisi ikkunan luo ja näki jotakin kiehtovaa. Ulkona kiersi lampunsytyttäjä kaasulyhtypylväältä toiselle. Lapsellisen ilon vallassa hän kutsui lastenhoitajan luokseen ja huudahti: ”Katso tuota miestä! Hän puhkoo reikiä pimeyteen!” Millaisen tehtävän Jumala on antanut sinulle valon ja rakkauten tuojana yhteisösi? Jos et ole varma, kutsu joitakin seurakunnan jäseniä istumaan kanssasi ja keskustelkaa siitä, mitä voisitte yhdessä saada aikaan.

2. Miten seurakunta voi hyödyntää nuorten panoksen yhteiseen lähetystyöhön?

3. Pohtikaa vastuutamme opettaa toisille niitä ihania totuuksia, joita meille on annettu. Miten paikallisseurakunta voi ja miten sen tulisi ottaa keskeisempää roolia näiden totuuksien opettamisessa toisille? Miten seurakunta voi olla turvallinen paikka keskustella totuuksista niidenkin kanssa, jotka esittävät vaikeita kysymyksiä? Mitä voimme tehdä luodaksemme ilmapiirin, jossa vakavia kysymyksiä on lupa ottaa esille?

4. Keskustelkaa yhteiskuntanne asenteellisuudesta. Millä tavoin seurakunta voi opettaa ihmisiä nousemaan ennakkoluulojen yläpuolelle ja seuraamaan sen sijaan Raamatun opetuksia?